

ΕΡΩΣ :

ΜΕΤΑ λαμπρὰς ιατρικὰς σπουδὰς ἐν Παρισίοις, ἔνθα διέμεινεν ἐπὶ πενταετίαν, ὁ ιατρὸς Πέτρος Ξ. ἐπέστρεψεν ἐσχάτως εἰς Ἀθήνας πρὸς ἑξάσκηντοις τοῦ ἐπαγγέλματός του. Πρώτη φροντίς του, ἅμα ἀφέχετο ἐνταῦθα, ὅτο νὰ ζητήσῃ τὸν καλλίτερον παιδικόν του φίλον, τὸν δικηγόρον Νικόλαον Π. περὶ τοῦ ὅποιου εἶχε μάθει ἐκ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ἐνυμφεύθη πρὸ τριετίας. Εἶχε πληροφορηθῆ ὅτι κατώχει εἰς τὴν ἐν Πατησίοις ἔπαυλίν του, ἐσκέπτετο δὲ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ, ὅτε ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐλάμβανε τὴν ἑκῆς ἐπιστολὴν:

"Ἐν Πατησίοις; τῇ 15 Ιουνίου 1892.

«Ἀγαπητέ μοι Πέτρε,

"Εμαθον μετὰ χαρᾶς τὴν ἐνταῦθα ἐκ Παρισίων ἐπιστροφήν σου ἐκ τῶν ἐφημερίδων καὶ σὲ περιμένω ἀφεύκτως αὔριον εἰς τὴν ἐν Πατησίοις ἑξοχικὴν ἔπαυλίν μου. Θὰ ἔμαθες ἴσως ὅτι ἐνυμφεύθην μετὰ τῆς Δόρας Χ. ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις βεβαίως ὅτι εἴμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν συζύγων καὶ τῶν πατέρων. Ἡ Δέρα μου ἀφοῦ μοῦ ἔφερεν ὡς προῖκα τὴν σπανίαν καλλονήν της καὶ τετρακοσίας χιλιάδων φράγκων, μοῦ ἐχάρισε πρὸ διετίας καὶ ἐν ἀγγελοῦθι τὸ ὄποιον συνεπλήρωσε τὴν συζυγικὴν εὐτυχίαν μου. Πρὶν ἡ σου διηγηθῆ τὰ τοῦ γάμου μου, ἀρκεῖ νὰ σου εἴπω ὅτι

ένυμφευθην ἐξ ἕρωτος, καὶ διὰ μετὰ τριετῆ συμβίωσιν νομίζω διὰ εὐρίσκομαι εἰς τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ μέλιτος. Λοιπὸν αὔριον σὲ περιμένομεν χωρὶς ἄλλο ἔγω καὶ ἡ σύζυγός μου, ἡ ὥποια πολὺ ἐπιθυμεῖ νὰ σὲ γνωρίσῃ καὶ προσωπικῶς.

Σὲ ἀσπάζομαι ἀδελφικῶς

Níκος

— 'Ο Νίκος ἔπαιυλιν ! ὁ Νίκος, αὐτὸς ὁ ἀσχημάνθρωπος, ὁ ἄχαρις, ὁ ἀντιπαθητικός, αὐτὸς νὰ νυμφευθῇ ἐξ ἕρωτος ώραίαν καὶ πλουσίαν ! Αὐτὸ δὰ εἶνε ἀπὸ τὰ θαύματα ! ἐμονολόγει ὁ ἵατρὸς Πέτρος Ξ. βαδίζων σκεπτικὸς εἰς τὴν λεωφόρον τὴν ἄγουσαν εἰς Πατήσια. Καὶ δῆμως τὸν ἐγνώρισα πτωχὸν σπουδαστὴν τῆς νομικῆς, μόλις ἀποζῶντα ἐκ τῆς γραφίδος του. Τί νὰ εἶνε πάλιν αὐτὸ τὸ ἀπίστευτον μυθιστόρημα ;

Τοιαῦτα ἐσκέπτετο, ὅτε φθάς εἰς τὴν ἔπαιυλιν τοῦ φίλου του, διέκρινε διὰ μέσου τῶν ὑψηλῶν σιδηρῶν κιγκλίδων τοῦ πλουσίου εἰς ἄνθη καὶ δενδρύλλια κήπου, τὸν Νίκον, ὅστις ἀμα τὸν εἰδὲν ἔτρεξεν εἰς τὴν θύραν, καὶ οἱ δύο φίλοι εύρέθησαν σφικτὰ ἐνηγκαλισμένοι.

— Πῶς διάβολο τὰ κατάφερες, φίλε μου ; ήρώτησεν ὁ Πέτρος τὸν Νίκον μετὰ τὰς πρώτας φιλικὰς διαχύσεις. Τί τύχη ἡτον αὐτή ;

— Εἶνε ὀλόκληρο μυθιστόρημα. "Ελα τώρα μέσα νάναπαυθῆς εἰς τὴν σκιάδα, καὶ θὰ τὰ μάθης ἔπειτα. Καὶ ταῦτα λέγων ώδηγησε τὸν φίλον του κάτωθεν ώραίας σκιάδος πυκνῆς ἐκ χλοερῶν περιπλοκάδων.

— Μοῦ φαίνεται σὰν παραμύθι τῆς Χαλιμᾶς, ύπελαθεν ὁ ἵατρὸς θαυμάζων τὸν κῆπον καὶ τὴν ώραίαν οἰκίαν. Εἶσαι λοιπὸν πλούσιος ; εἶσαι λοιπὸν εύτυχής ;

— Σούτ ! Νὰ ἡ γυναικά μου, καὶ τὸ παιδί μου ! Θὰ σου τὰ διηγηθῶ ἔπειτα, ὅταν μείνωμεν μόνοι.

Τὴν στιγμὴν ἔκεινην ἐπλησίασεν εἰς τὴν σκιάδα νεαρὰ γυνή, μόλις εἰκοσιπενταέτις, ξανθὴ μὲ μεγάλους ρεμβώδεις γαλανούς ὄφθαλμούς, μὲ τὰ ρόδινα ἔκεινα χρώματα τῆς ύγείας ἐπὶ τῶν παρειῶν. Τὸ χάριεν καὶ εύπλαστον σῶμα τῆς διεγράφετο ὡς κομψοῦ αγάλματος ύπὸ τὰς εὐρείας πτυχώσεις τῆς ἀτημελήτου πρωΐνης ἐνδυμασίας της. 'Εφαίνετο ἀποπνέουσα ἄρωμα ἀγαθότητος, καὶ ἡρεμον νωχέλειαν γυναικός ἀγαπώσης καὶ ἀγαπωμένης. 'Εκράτει ἀπὸ τῆς χειρὸς διετές παιδίον, ὀλόξανθον, παχουλόν, ὡς τάγγελούδια τῆς Σιξτίνης.

Μὲ ἀπροσποίήτον ἔκφρασιν χαρᾶς ἔτεινε τὴν λευκὴν χεῖρά της εἰς τὸν ἵατρόν, ὅστις, ἔκθαμβος πρὸ τῆς καλλονῆς τῆς νεαρᾶς γυναικός, μόλις ἡδυνήθη μεθ' ὅλην τὴν ψυχρὰν φύσιν του, νὰ

συγκρατήσῃ τὴν ταραχήν, τὴν ὅποιαν αὐτομάτως αἰσθανόμεθα ἐνώπιον ὡραίας γυναικός.

— Ο Νίκος μοῦ ώμιλησε τοσάκις περὶ ύμῶν καὶ τοῦ φοιτητικοῦ σας βίου, ὥστε καὶ εἰς ἐμὲ φαίνεσθε παλαιὸς φίλος, εἰπε μετ' ἀφελείας καὶ χάριτος ἡ Δόρα.

— Βεβαιωθῆτε, κυρία, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς φιλίας μας, οὐδέποτε ἥθελον προμαντεύει, ὅτι ἐπερίμενε τόση μεγάλη εὐτυχία τὸν φίλον μου. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἀντημείφθη ἡ εὐγενής του καρδία, ἀλλὰ τοιαύτη εὐτυχία δι’ δλίγους μόνον ἐπιφυλάσσεται εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

— Διὰ τοῦτο καυχῶμαι. Δὲν γνωρίζω ἂν ἐδόθη εἰσέτι ὁ ὄρισμὸς τῆς εὐτυχίας. Κατ’ ἐμὲ ὅμως, εὐτυχία εἶνε ἔγγαμος βίος μὲ καλὴν σύζυγον, εἰπεν ὁ Νίκος στρεφόμενος περιπαθῶς πρὸς τὴν σύζυγόν του.

— Λησμονεῖς τὸ ἀγγελοῦδι μας, Νίκο; διέκοψεν ἡ νεαρὰ σύζυγος ρίπτουσα βλέμμα ἀρρήτου μητρικῆς στοργῆς ἐπὶ τοῦ τέκνου της, τὸ ὅποιον ἔπαιζεν ἥδη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Πέτρου μὲ τὴν ἀλυσσιν τοῦ ὀρολογίου του.

Καὶ ἡ συνομιλία περιεστάφη εἰς τὸν σίκογενειακὸν βίον τοῦ νεαροῦ ζεύγους μὲ τὴν ἀπέριττον ἐκείνην στωμαλίαν, τὴν ὅποιαν ἐμπνέει ἡ εὐτυχία.

Οἱ ιατρός, τοῦ ὅποιου τὸ δέξιν βλέμμα ἐφέρετο ἑταστικὸν ἀπὸ τοῦ φίλου εἰς τὴν σύζυγόν του, βεβαιωθεὶς πλέον περὶ τῆς πραγματικῆς εὐδαιμονίας τοῦ Νίκου, διεκαίετο ἐξ ἀνυπομονησίας νὰ μάθῃ τὴν ιστορίαν τοῦ γάμου του. "Οσον ἔβλεπε τὴν ἀνομοιότητα καὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ τῆς μορφῆς τῶν δύο συζύγων, τοῦ ἐνὸς πτωχοῦ καὶ δυσμόρφου, τῆς ἄλλης ὡραίας καὶ πλουσίας, ἐπὶ τοσοῦτον ἥδυνάτει νὰ πιστεύσῃ εἰς γάμον ἐξ ἔρωτος.

Καὶ ἐν τούτοις ἐπείσθη πλέον, ὅτι ἔρως ἀληθής, οὐχὶ ἥρεμος συζυγικὴ στοργή, συνέδεε τὰς ψυχὰς τῶν δύο συζύγων. 'Αλλ', ὅμως φυσιολογικῶς καὶ ψυχολογικῶς δὲν ἦτο τοῦτο ἀδύνατον; 'Αλλὰ καὶ πῶς ἄλλως νὰ ἐξηγήσῃ τὴν περιπαθῆ ἐκείνην προσήλωσιν τοῦ γαλανοῦ βλέμματος τῆς Δόρας εἰς τοὺς μαύρους ὄφθαλμοὺς τοῦ συζύγου της, προσήλωσιν, ἡ ὅποια τῷ ἀνεπόλει τὴν μαγνητικὴν ἔλξιν τοῦ πτηνοῦ πρὸ τοῦ βλέμματος τοῦ βασιλίσκου; Ποῦ ἀλλοῦ ἔπερπε νάποδώσῃ τὸ ἀδιάλειπτον ἐκεῖνο μειδίαμα τῆς νεαρᾶς γυναικός, κρεμαμένης οὕτως εἰπεῖν ἀπὸ τῶν εὐγλώττων χειλέων τοῦ συζύγου της; "Ω! τὸ εὐτυχισμένον ζεύγος! Ἡτο ἔρωτευμένον!

*Ηλθεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, τὸ ὅποῖον διέρρευσεν ἐν μέσῳ φαι-

δρότητος καὶ γελώτων. Μετὰ τὸ γεῦμα, ἀποσυρθείσης τῆς Δόρας, οἱ δύο φίλοι ἔμειναν μόνοι.

— Τάρα, Νίκο μου, ἐλπίζω ὅτι θὰ ικανοποιήσῃς τὴν περιέργειάν μου.

— «Ἄκουσε λοιπόν, φίλε μου, τὴν ιστορίαν τοῦ γάμου μου ἢ μᾶλλον τοῦ ἔρωτός μου. Ἐνθυμεῖσαι, πρὶν ἀναχωρήσης διὰ τὴν Εύρωπην, εἰργαζόμην ὡς δημοσιογράφος καὶ κατόπιν εἰσῆλθον ὡς γραφεὺς εἰς τὸ δικηγορικὸν γραφεῖον τοῦ Φ. ὅπου εἶχον ἐν δωμάτιον εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα τῆς οἰκίας του. Εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τούτου, κατὰ τὰς ὥρας καθ' ἃς δὲν εἰργαζόμην κατω εἰς τὸ γραφεῖον ἢ δὲν ἐμελέτων διὰ τὰς διδακτορικὰς εἰσετάσεις μου, συνείθιζα νὰ καπνίζω καὶ νὰ βλέπω εἰς τὴν ἀπέναντι οἰκίαν τὴν Δόραν νὰ προβάλλῃ εἰς τὸν ἔξωστην καὶ νὰ κύπτῃ ἀναγινώσκουσα ἐπὶ τοῦ βιβλίου της. «Αν καὶ δὲν ὑπῆρχα πάντοτε ἀτυχῆς εἰς τοὺς πρώτους ἑκείνους ἀσημάντους ἔρωτάς μου, διὰ τοὺς ὄποιους πάντοτε μὲ εἰρωνεύεσσο, ἀντὶ νὰ διορθωθῶ, εἶδον ὅτι συνελήφθην καὶ πάλιν εἰς τὴν παγίδα τοῦ ἔρωτος. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἐνόησα ὅτι δὲν πρόκειται πλέον περὶ αἰσθήματος τὸ ὄποιον ἔρχεται καὶ παρέρχεται χωρὶς νάφηση ἵχνη τῆς διαβάσεως του. Τοῦτο ἀντελήφθην μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν δὲν εἶχον ἴδει τὴν Δόραν κατὰ τὸ σύνηθες εἰς τὸ παράθυρόν της. Τὴν ἡμέραν ἑκείνην μοῦ ἐφαίνοντο ὅλα μαῦρα. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡμην τόσον ἀφηρημένος, ὥστε παρέλειψα νὰ σημειώσω εἰς τὸ δικόγραφον σπουδαίας ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου, ἐνώπιον τοῦ ὄποιου θὰ ἔξεδικάζετο ἡ ὑπόθεσις. Καὶ ὅμως οὔτε ἐν βλέμμα δὲν μοῦ εἶχε ρίψει ἀκόμα ἡ Δόρα. «Ισως οὔτε θὰ ἐνόει τὴν παρουσίαν μου ἀνεύ τοῦ ἔξης γεγονότος. Ἐνῷ μίαν ἡμέραν ἀνεγίνωσκε, τὸ βιβλίον ἔπεσεν ἐκ τῶν γονάτων της κάτω ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου Χωρίς νὰ χάσω στιγμὴν, τρέχω ὡς βέλος, διασκελίζω τὰ είκοσιπέντε σκαλοπάτια, καὶ ὀρμῶ εἰς τὸ βιβλίον τὸ ὄποιον ἔκειτο ἡμιάνοικτον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἡτο τομίδιον ποιήσεων ἐνὸς τῶν συγχρόνων ποιητῶν μας. Ἀκριβῶς τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ ἐπεφάνη ἡ ξανθὴ μορφὴ τῆς Δόρας, εἰς τὴν ὄποιαν ἔδωκα τὸ βιβλίον. Μὲ εὐχαρίστησε καὶ πρὶν εἰσέλθη εἰς τὴν οἰκίαν της, ἡδυνήθην ἐν ἀνέσει νὰ παρατηρήσω τοὺς γαλανοὺς ὄφθαλμούς της, εἰς τοὺς ὄποιους νομίζεις ὅτι κολυμβᾷ αἰωνίως ἡ ψυχή της. Ἡ χείρ μου ἔτρεμε τόσον, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ τὸ βιβλίον. Τότε μὲ παρετήρησε καλὰ εἰς τοὺς ὄφθαλμούς, ἐταπείνωσε τοὺς ἴδικούς της καὶ ἀπεσύρθη.

Τὸ ἀσήμαντον τοῦτο διὰ πάντα ὅλον ἐπεισόδιον, ἔλαβε κατα-
πληκτικὰς διαστάσεις εἰς τὴν πυρέσσουσαν φαντασίαν μου, καὶ
ἐγένετο ἀφετηρία ψυχολογικῆς μελέτης περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς
γείτονός μου. Τὴν αναπαρίστων εἰς τοὺς ρεμβασμούς μου ὡς φύσιν
ρομαντικήν, ἔξοχως ρεμβώδη, καὶ ἀγαπῶσαν τὴν ποίησιν. Πρώ-
την φορὰν ἐπὶ τοῦ βίου μου ἐλυπήθην διότι δὲν ἦμην ποιητής, ἢν
καὶ εἰς τὰ δεκαοκτώ μου χρόνια, δηποτὲ ὅλοι οἱ "Ἐλληνες, ἐπε-
καλέσθην τὰς Μούσας. "Αχ! ἢν ἦμην ποιητής, θὰ εἰμπόρουν
τούλαχιστον νὰ παρηγοροῦμαι γράφων εἰς στίχους τὰ πλημμυ-
ροῦντα τὴν καρδίαν μου αἰσθήματα. "Ηρχισα οὐχ ἡττεν νάγαπω
τοὺς ποιητὰς καὶ παρὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον τοῦ Καλλιγᾶ καὶ
τοῦ Παππαρηγοπούλου, ἔβλεπες πλέον καὶ τὰς ποιήσεις τῶν νεω-
τέρων ποιητῶν μας. "Εκτοτε δύμας ἔβλεπον σπανιώτερον τὴν Δό-
ραν εἰς τὸν ἔξωστην της, ἀλλ' οὐδέποτε ἔστρεφε τὸ βλέμμα εἰς
τὸ παράθυρον εἰμὴ ἄπαξ καὶ τὸ βλέμμα ἔκεινο ἥρκεσε νὰ μὲ
κάμη τρελλὸν ἀπὸ χαράν. "Εκτοτε παρῆλθον δέκα ἦμέραι κωρίς
νὰ τὴν ἴδω. 'Ενόσσα ὅτι τὴν ἡγάλχουν καὶ ἐπιχυσα νὰ φαίνωμαι
εἰς τὸ παράθυρόν μου. Τότε ἔκεινη ἐνεφανίζετο τακτικώτατα εἰς
τὸν ἔξωστην της, ὅπου τὴν ἔβλεπον διὰ μέσου τοῦ καθρέπτου μου,
ὅπως εἰς τὸν ἀνηβήσαντα ἥρωα τοῦ Γκαΐτε ἐπεφάνη κατ' ἄρχας
ἡ Μαργαρίτα. "Ωρας δόλοκλήρους ἐνετρύφων οὕτω εἰς τὴν θέαν
της, μη τολμῶν νὰ φαίνωμαι, ώς κολασμένος βλέπων μακρόθεν
τὴν Ἐδέμ. Μίαν ἦμέραν ἐτόλμησα νὰ προκύψω ὀλίγον εἰς τὸ
παράθυρον, καὶ ἡ Δόρα ἰδοῦσα με ἡγέρθη μετὰ καταφανοῦς δυσα-
ρεσκείας καὶ εἰσῆλθε κλείσασα τὴν θύραν μετὰ πατάγου, ὁ ὅποῖς
ἀντήχησεν ως κρότος πυροβόλου εἰς τὴν καρδίαν μου. Χωρίς νὰ
ἔχω κανὲν δικαίωμα τὴν κατηράσθην καὶ ἀρτάσας τὸν καθρέπτην
τὸν συνέτριψα εἰς χίλια κομμάτια. 'Αλλὰ τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἴδων
τὴν δυσμορφίαν μου εἰς ἐν τεμάχιον ἐρρίφθην ἐπὶ τῆς κλίνης μου
ἀπηλπισμένος καὶ ἔχυσα καθ' ὅλην τὴν ἦμέραν πύρινα δάκρυα.
Δὲν τὴν εἶδον ἐπὶ δύο ἑδομάδας. Κατόπιν τὴν συνήντησα εἰς
τὸν περίπατον τῆς δενδροστοιχίας τῶν Ἀνακτόρων καὶ ἀπεφά-
σισα νὰ τὴν ἀκολουθῶ μακρόθεν ως ἡ σκιά της. Μίαν ἷμέραν
ἀκουσίως εὑρέθημεν κατὰ μέτωπον εἰς τὴν καμπὴν τοῦ βεσιλικοῦ
κήπου. Μόλις μὲ εἶδεν ἐταράχθη καὶ ἐταπείνωσε τοὺς ὄφθαλμούς.
Διατί ἐταράχθη; Τὸ ἀπέδωκα εἰς τὸ μῆσος. Μῆσος διὰ τὴν ἀκα-
τανόητον ἐπιμονήν μου νὰ τὴν ἀκολουθῶ καὶ νὰ τὴν ἐκέθετω. Καὶ
δύμας ὅσον τὸ μῆσος της ηὔξανε τόσον ηὔξανεν ὁ ἔρως μου. Καὶ
κατηρώμην τὰ πλούτη της ως αἰτίαν τῶν δεινῶν μου, διότι τὴν
ἀποστροφήν της τὴν ἀπέδιδον εἰς τὴν ἴδεαν ὅτι τὴν ἡχολούσουν
διὰ τὴν προϊκά της. "Ισως ἐκλάβης ως παραφροσύνην τὴν ἐπιμο-

νήν μου, διότι πᾶς ἄλλος θάπεθαρρύνετο. Ἐγὼ δῆμως ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ ἔρως εἶνε ἴσχυρότερος τοῦ μίσους, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος, δύνασαι νὰ μετατρέψῃς τὸ μῖσος εἰς ἀγάπην, ὥπως τὸ φῶς διασκεδάζει τὸ σκότος, ὥπως τὸ πῦρ διαλύει τοὺς πάγους. Καὶ ἐπέμενον. Ἀλλ' ἡ ἐπιμονὴ ἔχει τὰ ὅριά της καὶ ἐπὶ τέλους κατέβαλον μυρίους ἀγῶνας ὥπως τὴν λησμονήσω. Ἀπεσκοράκισα τοὺς ποιητὰς καὶ ἐπεδόθην εἰς τὴν μελέτην τῶν σοφῶν νομοδιδασκάλων. Καὶ ἵσως θὰ τὴν ἐλησμόνουν ἀν δὲν συνέβαινε τὸ ἔξης ἐπεισόδιον, τὸ ὅποιον ἦλλαξε καὶ τὰ σχέδιά μου καὶ τὴν τύχην μου.

Εἶχον λάβει τὸ δίπλωμά μου μετὰ λαμπρὰς ἔξετάσεις. Ἡ θεία τῆς Δόρας εἶχεν ἀναθέσει σπουδαίαν ὑπόθεσιν εἰς τὸν δικηγόρον Φ. διὰ τὴν ὅποιαν εἰργάσθημεν ἀμφότεροι μετὰ μεγάλης δραστηριότητος. Μίαν ἡμέραν εἰσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖον εἰδόν τὴν γραῖαν θείαν τῆς Δόρας, ἡ ὅποια ἦλθε νὰ μάθῃ περὶ τῆς ὑποθέσεώς της. Ἀπόντος τοῦ δικηγόρου Φ. τῇ ἔδωκα τὰς δεούσας πληροφορίας. Μετά τινας ἡμέρας μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν της νὰ ζητήσω σημειώσεις διὰ τὴν ὑπόθεσίν της. Ἐννοεῖς τὴν συγκίνησίν μου, ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αἰθουσαν καὶ εύρεθην μόνος θαυμάζων σειρὰν φωτογραφιῶν τῆς Δόρας ἐπὶ τῆς στρογγύλης τραπέζης. Ἡ θεία της ἡ ὅποια εἶχε λόγους νὰ εἴνε ἐνθουσιασμένη μὲ τὸν δικηγόρον Φ. καὶ κάπως μέμε, μ' ἐδέχθη θερμότατα. Ἐκ τῆς ἐκβάσεως τῆς ὑποθέσεως ταύτης, τῆς ὅποιας τὸ ποσὸν ἀνήρχετο εἰς τριακοσίας χιλιάδας, ἐξηρτάτο κατὰ μέγα μέρος ἡ τύχη τῆς Δόρας, ἡ ὅποια μαθοῦσα παρὰ τῆς θείας της τὸν ζῆλόν μου, εἶχε λόγους νὰ φαίνεται πρὸς ἐμὲ οὐχὶ δυσμενής. Καὶ πράγματι ως νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε μεταξύ μας, μ' ἐδέχθη εὔγενῶς, εἰς δὲ τοὺς ὄφθαλμούς της ἀνέγνωσα τὴν ἔλλειψιν πάσης μνησικακίας. Καὶ τοῦτο ἀκόμη μὲ κατέστησεν εύτυχη. Λαβών τὰς ζητηθείσας σημειώσεις ἀνεχώρησα κατενθουσιασμένος διὰ τὴν εὐγενῆ ὑποδοχῆν. Τὴν εἶδα. Τῆς ωμίλησα! "Εσφιγξα τὴν χεῖρά της! Αὐτὸς ἤρκεσε νὰ μοῦ ἀνάψῃ πάλιν τὸ πῦρ, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε σθεσθῆ ὑπὸ τὴν τέφραν του. Προσεπάθουν νὰ εῦρω εύκαιριαν νὰ ὑπάγω ἐκ δευτέρου εἰς τῆς Δόρας. Κάτι μυστηριώδες ἐλατήριον μ' ἔσπρωχνεν ἐπὶ τὰ βήματά της. Κάποια ἐνδόμυχος φωνὴ μοῦ ἔλεγε «"Ἐλπίζε! ἔλπιζε!"»

"Η εὐκαίρια ἐπέστη. Ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ ἥμαι μόνος μετὰ τῆς Δόρας ἔστω καὶ ἐπὶ πέντε λεπτά. Μετέβην λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν της καθ' ἣν ὥραν ἐγνώριζον ὅτι ἔλειπεν ἡ θεία της. Ἡ Δόρα μ' ἐδέχθη. Μαθοῦσα τὸ αἴτιον τῆς ἐπισκέψεως, ἐλυπήθη διότι δὲν ἦτο ἡ θεία της ἔκει ὥπως μοῦ δώσῃ πληροφορίας καὶ μὲ παρε-

χάλεσε νὰ τὴν περιμένω. Τοῦτο μοῦ ἔδωκε θάρρος καὶ ἐκάθησα ἀπέναντί της εἰς τὸν καναπέν. Ὑμεινα βωβός μη γνωρίζων ποῖον θέμα συνομιλίας ν' ἀρχίσω. Ἐνθυμήθην τὸ ἐπεισόδιον τοῦ βιβλίου καὶ ἡρχισα νὰ τῆς λέγω ὅτι ἔκτοτε ἡγάπησα τὴν ποίησιν καὶ πᾶν ὅ, τι εἶνε ὠραῖον ἐν τῷ κόσμῳ. Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω εἰσῆλθον εἰς ἑρωτικὴν ἔξομολόγησιν. Τί τῆς εἶπα, οὕτ' ἐγὼ οὔτε ἡ Δόρα ἐνθυμεῖται πλέον. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἥμουν τόσον εὐγλωττος, τόσον ἀληθής, ὥστε ἐν φιλογεράτης ἀρχὰς ἐκινήθη ὅπως ἔξέλθῃ, ὀλίγον καὶ ὀλίγον ἐχαμήλωσε τοὺς ὄφθαλμούς της καὶ μὲ ἥκουεν. Αἱ λέξεις μου ἤσαν τόσον φλογεράτης, ὥστε κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐνόμιζον ὅτι ἔξεστόμιζον μύδρους. Καὶ χωρὶς νὰ ἔχω συνειδησιν τῶν πράξεών μου καὶ τῶν λόγων μου, ἐρρίφθην εἰς τὰ γόνατα καὶ ἥρπασα τὴν χεῖρά της μὲ τὴν φλέγουσαν ἰδικήν μου:

— «Βλέπετε πόσον ὑπέφερα; . . . πόσον ὑποφέρω; . . . πρέπει . . . πρέπει νὰ μὲ ἀγαπήσῃς! Μὴ μὲ κάμης τὸν δυστυχέστερον τῶν ἀνθρώπων. Πρέπει . . . πρέπει νὰ μὲ ἀγαπήσῃς...»

Προσεπάθησε νὰ στηκωθῇ ὅπως φύγῃ, ἀλλ' οἱ ὄφθαλμοί μου, φαίνεται, ἔξέφραζον τόσον πάθος, τόσην ἱκεσίαν, ὥστε ἔπεισε πάλιν ἐπὶ τοῦ καναπὲ ἐν ἀτονίᾳ καὶ μὲ τοὺς ὄφθαλμούς καρφωμένους εἰς τοὺς ἰδικούς μου.

— Πρέπει, πρέπει νὰ μὲ ἀγαπήσῃς! . . . ἐψιθύριζα μὲ τὴν ψυχήν μου εἰς τὰ χεῖλη.

'Αλλ' ἔξαίφνης ἀνεπήδησα ἔντρομος. 'Η Δόρα κάτωχρος, μὲ ὄφθαλμούς υελώδεις, καὶ μὲ τοὺς βραχίονας τεντωμένους ἐπὶ τῶν γονάτων της, μοῦ ἐφάνη λιπόθυμος. "Ω! Θεέ μου! τί ὑπέφερα τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἶνε ἀπερίγραπτον. Εἶχον τύψεις συνειδότος, ως νὰ διέπραξα φρικώδεις ἔγκλημα. Φοβηθεὶς νὰ κράξω εἰς βοήθειαν, ἥρπασα τὰς χεῖρας της καὶ τὴν ἔσεισα βιαίως, ὅπως συνέλθῃ. Εὔτυχῶς συνῆλθε. Τὸ στῆθος της ἔπαλλε μέχρι διαρρήξεως. Φοβηθεὶς τὴν ὄργην της, ἔφυγον δρομαῖος ως ληστὴς καταδικόμενος. 'Η πρώτη μου σκέψις ήτο γάναχωρήσω, ναφήσω τὰς 'Αθήνας. "Ολην τὴν νύκτα ἐκείνην ἔτρεχα ως φάντασμα, περιμένων τὴν πρωΐαν διὰ νὰ ἐτοιμάσω τὰ τῆς φυγῆς μου. Μόλις τὸ πρωΐ ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἥθελησα νὰ ρίψω διὰ τελευταίαν φορὰν ἐν βλέμμα εἰς τὸν ἔξωστην τῆς. "Ηνοιέα δειλὸς τὸ παράθυρόν μου καὶ τί βλέπω; Τὴν Δόραν, ἡ ὅποια μόλις μὲ εἰδὲ ἐχαμογέλασεν, ως νὰ μ' ἐπερίμενε, καὶ μ' ἔχαιρέτισε πρώτη. Μοῦ ἐφάνη ὄνειρον. Δὲν εἰξευρόν τί νὰ σκεφθῶ! "Ολην τὴν ἡμέραν ἐπήγανε ἀπὸ τὸν ἔξωστην εἰς τὸ παράθυρον καὶ μὲ παρετήρει μὲ ὄφθαλμούς γεμάτους ἀπὸ ἔρωτα. Τὸ ἐσπέρας τῆς ἔγραψα, καὶ τὴν ἐπαύριον ἔλαθον περιπαθεστάτην ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὅποιας μοῦ ὠρκίζετο

στι μὲ ἡγάπα καὶ στι ἔκαστη λέξις τῆς προφορικῆς μου ἐκείνης ἔξομολογήσεως, ίδιως ἡ φράσις μου «πρέπει . . . πρέπει νὰ μάγαπήσῃς» ἔχαράχθη μὲ πύρινα γράμματα εἰς τὴν χαρδίαν της. Ἐπὶ τέλους χωρὶς νὰ μακρολογῶ μετὰ ἓνα μῆνα διαπύρου ἀλληλογραφίας καὶ λαθραίων συνεντεύξεων ἐζήτησα τὴν χεῖρά της διὰ τοῦ δικηγόρου Φ. καὶ ἡ πρότασίς μου ἐκτὸς μικρᾶς τίνος ἀντιρρήσεως ἐκ μέρους τῆς θείας της ἔγένετο δεκτή. Ἐνυμφεύθημεν.

Ἐκτοτε παρῆλθον τέσσαρα ἔτη καὶ οὕτε τὸ παραμικρὸν νέφος ἐφάνη εἰς τὸν συζυγικὸν οὐρανὸν μας, τὸν ὅποῖον κατέστησε ρόδινον ἡ γέννησις τοῦ τέκνου μας. Εὔτυχια ἀπόλυτος. Ἡ Δόρα προσπαθεῖ ν' ἀναγνώσῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν μου εἰς τοὺς ὄφθαλμούς μου τοὺς δόποιους νομίζεις στι θεωρεῖ ὡς μαντειόν της. Μόνον σταν συγχρίνω τὴν δυσμορφίαν μου μὲ τὴν καλλονήν της, μὲ βασανίζει ἡ ἀκόλουθος σκέψις: «ποῖον ὅρά γε εἶναι τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο ἐλατήριον τῆς ψυχῆς της, τὸ ὅποῖον μετέτρεψε τὴν περιφρόνησίν της εἰς διάπυρον ἔρωτα; Εἴναι σίκτος διὰ τὰ τόσα βάσανά μου; Ὁχι, βεβαίως. Εἴναι ἔρως; Εἴναι νευροπάθεια; Εἴναι παραισθησία; Τί εἴναι ἐπὶ τέλους;»

Ο Νίκος εσίωπησεν. Ο ιατρὸς ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς βαθείας σκέψεις. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Δόρα ἤρχετο πρὸς τοὺς δύο φίλους. Ἡρέστο νέα συνομιλία περὶ συζυγικῆς εὐδαιμονίας, ὁ δὲ ιατρὸς ἐκάρφωσε τὸ διαπεραστικόν του βλέμμα ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἡ ὁποία χωρὶς ν' ἀπομακρύνῃ τοὺς ὄφθαλμούς της ἀπὸ τοὺς ὄφθαλμούς τοῦ συζύγου της ἐφαίνετο πλέουσα εἰς πέλαγος ἀνεκφράστου μακαριότητος ἀκούουσα τὴν φωνήν του. Ἐπὶ τέλους μειδίαμα θριάμβου διέστειλε τὰ χεῖλη του. Εὔρεν!

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐτοιμασθεὶς ν' ἀναχωρήσῃ ἔλαβε κατὰ μέρος τὸν φίλον του:

— Φίλε μου, εἶπε, εἰσαι πράγματι εύτυχης. Ἄλλ' ἂν θέλης νὰ διαρκέσῃ ἡ εύτυχία σου, ἔσο πάντοτε πλησίον της, καὶ μηδὲτε τὰ αἰτία τῆς συζυγικῆς σου εὐδαιμονίας. Ἀκουσε τὴν φιλικὴν συμβουλὴν μου.

Καὶ χαιρετίσας τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἀπῆλθεν.

— Ω! τί ἔξοχον ὑπνωτιστικὸν ὑποκείμενον θὰ ἦτο πρὸς μελέτην ἡ Δόρα, ἐὰν δὲν ἦτο σύζυγος τοῦ καλλιτέρου μου φίλου, καὶ πόσον ὥραιάν ἀνακοίνωσιν περὶ μακροχρονίου ὑποβολῆς θὰ ἔγραφον! ἐψιθύριζεν ὁ ιατρὸς ἐπιστρέφων ρεμβώδης εἰς Ἀθήνας καὶ ατενίζων τοὺς λάμποντας τοῦ οὐρανοῦ ἀστέρας.

Ἐν Ν. Φαλήρῳ, 1892.